

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan popoldne, izvenredne nedelje in praznike.
 Običajni: do 9 petih vrst 4 K, od 20—15 petih vrst 6 K, večji inserati
 prva vrsta 8 K; notice, poslano, izjave, reklame, preklic petih vrst 12 K;
 poroke, zaroke velikost 15 vrst 120 K; ženitne ponudbe beseda 3 K.
 Popust le pri naročitih od 11 objav naprej.
 Vprašanjem glede inseratov naj se priloži znak za odgovor.
 Upravništvo „Slov. Naroda“ in „Narodna tiskarna“ Knašlova
 ulica št. 5, pritično. — Telefon št. 304.

Uredništvo „Slov. Naroda“ Knašlova ulica št. 5, L. nadstropje
 Telefon št. 34.
 Dopise sprejema se podpisano in sedmote frankevano.
 Rekopisov se ne vrača.
Posamezna številka stane 50 par = 2 kroni.
V inozemstvu 65 par = K 2.60.
 Poština plačana v gotovini.

„Slovenski Narod“ velja v Ljubljani in po pošti:
 V Jugoslaviji:
 celoletno naprej plačan . . . K 300.—
 polletno . . . . . 150.—
 3 mesečno . . . . . 75.—
 1 . . . . . 25.—
 V inozemstvu:
 celoletno . . . . . K 480.—
 polletno . . . . . 240.—
 3 mesečno . . . . . 120.—
 1 . . . . . 40.—
 Pri morebitnem povzemanju se ima daljša naročnina doplačati.
 Novi naročniki naj pošljejo v prvih naročnino vedno po nakazni.
 Na samo pisarna naročila brez poslatve denarja se ne moremo ozirati.

Za politiko svobode in enakopravnosti

Na republikanskem kongresu v Trevisu se je poročevalac Pagnacco dotaknil razmerja Italijanov do Jugoslovenov v območju italijanskega kraljestva. Njegov referat je zanimiv, ker kaže umevanje italijanskih republikancev za potrebe Italiji priključenih Jugoslovenov.

Referat navaja najprvo, da je bilo z aneksijo Julijske pokrajine Italiji priključenih okoli 400.000 Jugoslovenov. Z ozirom na celokunost italijanskega naroda je njihovo število neznatno, ker tvori komaj 1 odstotek prebivalstva Italije. Na italijanske Jugoslovene treba gledati samo v okviru vsega italijanskega naroda, povzdigujoč se nad stare pokrajinske prepire, imajoč pred očmi dejstvo, da stoji napram pol milijonu Jugoslovenov trdna skupnost 40 italijanskih milijonov in ne pozabljajoč, da stoji za italijanskimi Jugosloveni jugoslovenska država z 12 milijoni prebivalcev, s katero moramo iz nebrojnih razlogov dobiti pot za skladno sožitje. Naši Jugosloveni ne tvorijo za nas nikake narodne nevarnosti. Ko smo to ugotovili, moramo misliti, kaka naj bo naša politika napram novim italijanskim državljanom juvanske narodnosti? Po našem mnenju je najboljša politika ona najširše svobode po določilih obstoječih zakonov. Italijanskim Slovanom moramo dati vse pravice in naložiti jim zano vsa bremena italijanskih državljanov. V vsem morajo biti enakopravni z drugimi državljani. Ako moremo na primer Francozi v Aostski dolini govoriti svoj jezik in imeti svoje šole, zakaj naj bi mi to pravico zanikali Jugoslovenom? Pa so še važnejši razlogi, ki nam nasvetujejo, posluševati se napram italijanskim Slovanom politike svobode in spravljivosti. Italija ima v evropski politiki dve možnosti: ali da bo ona vodnica ali pa da jo bodo druge države vodile? Ali naj bo pri veselih zadnja ali pa naj bo prva pri malih narodih? Kake druge poti, razen teh dveh, ne vidimo. Glede izbire nismo v dvomu. Usoda Italije, njen duh, njeni interesi, potem njene tradicije so jej namenile, da postane naravna os malih proletarskih narodov. Dočim so italijanski diplomatje iz izgubili tri leta, ko so se vrteli okoli zapadnih vesel, so pa čutili mali narodi potrebo, da se strnejo v malo antanto, da bi se predvsem rešili gospodarske nadvlade plutokratskih narodov. Proletarski naro-

di tvorijo odporni sindakat proti zapadnemu kapitalizmu. Italija že ni pristopila k temu sindakatu. Ker je tudi ona proletarski narod, bo morala pristopiti, ker sicer ostane služabnica francosko-angelske plutokracije. Njeni interesi jej narekujejo, da naj se postavi na čelo malih narodov. Ako hoče priti do male antante, je dobro, da nastopi pot skozi Jugoslavijo. Ta cesta ni težka, kajti mnogo je skupnih interesov. Jugoslavija, ki je agrarna in ima le malo industrije, je v neposrednem stiku z Gorenjo Italijo, ki je prvovrstno industrijska. V zameniavi proizvodov bi dobivala oziroma že dobiva navzlic vsem težkočam najboljšo kompenzacijo. Najboljši trg za italijanske tkanine je že sedaj Jugoslavija. Treba je utrditi lastno gospodarsko pozicijo. Preko Jugoslavije bo dospovalo naše blago v Romunijo, na Madžarsko in v vse balkanske dežele. Jugoslavija more nam s svoje strani odstopati že danes sočivje, žito in meso. Ker povzročajo v medsebojnih odnošajih narodov gospodarski zakoni zveze in priateljstva, bosta Italija in Jugoslavija primorani, da kreneta na pot do vzajemnega in popolnega sporazuma.

Včasih slišimo z italijanske strani kak pameten glas, pa ga za beležimo. Zal, da prihajajo nasveti na politiki najširše svobode in enakopravnosti le iz vrst onih, ki si še le gradijo politične pozicije. Drugi, ki vladajo ali so blizu vlade, nas obsipajo dan na dan z nesvobodo in neenakopravnostjo, nad katero se ob kaki slovesni priliki pojavi britka ironija iz ust visokega državnika, da bo tako z nami v Italiji, da se ne bomo mogli nič pritoževati. Vse svobode in vseh pravic bomo deležni! Kako je v resnici z nami, je povedal poslanec dr. Podgornik v rimski zbornici 6. decembra, rekoč, da se je slovensko ljudstvo v Julijski pokrajini izkazalo pokorno veljavnim zakonom, ali vlada je, kakor za ironično nagrado, odrekla Jugoslovenom najelementarnejše pravice socialnega sožitja, tako da smo mi Jugosloveni šteti v Italiji za državljane tretje vrste z ozirom na trajna preganjanja našega ljudstva, naših kulturnih in celo gospodarskih ustanov. Vlada ni ugodila pravičnim zahtevam jugoslovenskega prebivalstva niti na šolsko-kulturnem, niti gospodarskem, niti upravnem in niti na jezikovnem polju.

Tak je naš položaj. Tako delajo z nami v Rimu. Pot do široke svobode in enakopravnosti je za nas ob takih razmerah še strašno dolga. Toda vendar ne obupavamo, mar-

Kongres radikalne stranke

Pašić o zunanji politiki. — Mirna, starna poročila. — Slovenci na kongresu.

— Beograd, 12. decembra. (Izv.) V političnih krogih z napetostjo pričakovani kongres radikalne stranke je včeraj pričel z razpravami točno po dnevnem redu. Važno je dejstvo, da vodi kongres z vso svojo spretnostjo stari državnik g. Nikola Pašić. Stojan Protić ni prišel na kongres. Že razprave prvega dne so jasno pokazale, da stoji radikalni klub v ogromni večini za g. Pašićem.

Včeraj ob 9. dopoldne je pričel kongres radikalne stranke zborovati v dvorani hotela »Pariz«. Na kongres je došlo okoli 1000 delegatov iz vseh krajev naše države. Za stopani so tudi Slovenci.

Kongres je pozdravil v iskrenih in jedrnatih besedah predsednik g. Nikola Pašić. Takoj je bilo izvoljeno predsedstvo. Za predsednika kongresa je bil izvoljen soglasno z velikim odobravanjem g. Nikola Pašić, za podpredsednika pa je bil izvoljen tudi dr. Sajovic. Po končanih volitvah je kongres takoj pričel z razpravami. Kot prva točka dnevnega reda je bilo poročilo g. Pašića o zunanji politiki.

V poldrugo uro trajajočem govoru je predsednik g. Nikola Pašić podal kratek, precizen pregled dogodkov in problemov naše zunanje politike. Kongres je ves čas z največjim zanimanjem sledil Pašićevim izvajanjem do zadnje besede. Njegov govor je bil lep, jaseen in brez vsakih izpadov.

Uvodoma je g. Pašić naglašal, da si je radikalna stranka že od svoje ustanovitve pred 40 leti postavila kot glavno točko svojemu programu ujedinitenje vseh našega naroda in da je sedaj ta cilj v veliki večini izvršen. Ko je omenil Slovence, so navzoči priridili Slovcem viharno ovacije. G. Pašić je nadaljeval s predledom dogodkov od začetka svetovne vojne do ujedinitenja.

Očrtal je svetovno vojno, ololožaj po svetovni vojni. Glavno naše stremiljenje je bilo, da rešimo ves naš narodni teritorij, ves teritorij, na katerem živi naš narod. Skrbeli smo za vsak del zemlje našega naroda z isto ljubeznijo in z

voč vedno mislimo, da le napoči nekoč pravica, ki nas na naši grudi ob Adriji premakne s stališča državljanov tretje vrste na pot prave svobode!

istim zanimanjem. Skrbeli smo v Primorju za Slovence, na Reki in v Dalmaciji za Hrvate ravno tako, kakor da gre za našo stvar. Delali smo sporazumno z vsemi skupaj. Zalihog se nam ni posrečilo, da bi mogli rešiti celo naše narodno ozemlje. To nalogo moramo prepustiti še prihodnosti. Pri rešitvi so prihajali v poštev razlogi, kakor strateški gospodarski in drugi. Zlasti je bilo težko vprašanje med Francijo in Anglijo glede londonske pogodbe, katere Wilson ni nikdar priznal in katere naša država ni nikdar podpisala, niti priznala. Toda Francija in Anglija ste podpisali, a podpisov niste mogli preklicati.

V glavnem je sedaj rešeno vprašanje državnih mej. Meje napram Bolgariji so že določene. Meje proti Romuniji so se sedaj začele fiksirati. Gre sedaj za meje proti Madžarski. Razočaranje so doživeli prebivalci Baranje, to pa vsled tega, ker se je preveč poudarjalo, da se mi ne maramo udati, a smo se morali držati mirovne pogodbe. Prihajale so k Pašiću deputacije iz Pečuha. Pašić jim je izjavil: »Ne govorite stvari, katerih ne morete itak izvesti!« Vsled akcije antante smo se morali umakniti iz Pečuha.

Pašić o našem Primorju.

Zelo obširen je bil Pašićev zunanje-političen eksponat o našem Primorju. G. Pašić je izrazil simpatije za naše primorske Slovence. Vse dogodke zasleduje z velikim zanimanjem. Obžalujemo, da smo morali eno tretjino Slovencev irtvovati Italiji.

Tudi glede reškega vprašanja je predsednik g. Nikola Pašić jasno preciziral naše stališče. Naglašal je, da mora biti najprej izpraznjeno vse ozemlje, da se Reka konstituira kot samostojna država, potem šele je podana možnost, da moremo z reško državo sklenati kak dogovor za dobo 10 ali 12 let. Dokler reška država ni ustanovljena in nje meje niso določene, so pogajanja nemogoča.

Govoril je dalje o Albaniji. Njegov govor glede Albanije je izražal fino ironijo. G. Pašić je izjavil, da nismo proti samostojni albanški državi, toda so velike težave, ker ta država nima pravih stopnikov. V inozemstvu je sedaj v imenu Albanije nastopal neki škof. Izdajal se je za škofa, a v resnici je sam naredil za škofa. Tudi predsednik sedanje tiranske vlade je sumljiva oseba. Poprej je bil v Bukarešti krčmar. Izjavil je g. Pašić: »Pripravljeni smo priznati Albanijo za samostojno državo, za državo, ki bo v resnici samostojna. Ne moremo pa trpeti, da bi kaka druga sila zasedala dele te države.«

Govor g. Pašića je kongres sprejel z velikim odobravanjem ter je g. Pašiću priridil viharno iskrene ovacije.

O notranji politiki

Je podal poročilo g. Ljuba Jovanovič. Obširno je govoril o našem narodnem in državnem jedinstvu. Strogo politično, strokovno je očrtal, kako se je izvršilo ujedinitenje Srbov, Hrvatov in Slovencev. Naglašal je, da teh treh plemen absolutno ni mogoče deliti, niti po jeziku, niti po kulturi, niti po mentaliteti ali tradiciji, niti ne po veri.

G. Ljuba Jovanovič je dalje govoril o vseh problemih, kako urediti državo. Navajal je problem edinstvenosti, problem federalizma, problem separatizma. Naglašal je edinstvenost države in uprave, odklanjal je vsako separatistično stremiljenje. Pri nas ni mogoča kaka zveza držav, ker našega ozemlja ni mogoče podeliti na posamezne dele, točno potegniti meje med deli naroda.

Glede ustave je omenil, da je bila ta ustava edino mogoča. Mi smo za ustavo. Hočemo jo izvesti in ne moremo dajati nikakih koncesij posamnim separatističnim stremiljenjem.

Opoldne je bil kongres prekinjen in se je nadaljeval ob 3. popoldne.

O notranji politiki je dalje govoril tudi dr. Laza Marković. Njegov referat se je v glavnem tikal problema notranje ureditve države. Poudarjal je glavne in temeljne pravice svobodnega državljanstva. V svobodni državi svoboda tiska, govora in zborovanja. Za ta načela se je radikalna stranka borila že 40 let in jih tudi narodu izvajala. Stranka se bo borila proti poskusu vsake reakcije.

O finančni politiki je govoril dr. Momčilo Ninčić. Stvarno in strokovno je razpravjal o stanju naših financ in o problemih, kako urediti ravnotežje v budžetu. Ko je bilo izvedeno ujedinitenje Srbov, Hrvatov in Slovencev, je Srbija prinesla 13 milijonov frankov v denarju, je prinesla urejen budget in dobre finančne razmere, kolikor so bile možne vsled vojni razmer. Po vojni pa so nastale velike finančne težkoče. Naš kredit se je omajal. Nastal je dolg pri Narodni

Grešnik Lenart

K tretji obletnici smo dobili tretjo posmrtno Cankarjevo knjigo: »Moje življenje.« — »Mimo življenja« — »Grešnik Lenart«. Vemo, da ni še zadnja: tu in tam so še raztresene stvari, ki bodo dale zbrane še eno knjigo ali še več. — »Grešnik Lenart« je bil risan še pred vojno. Ob Cankarjevi smrti je bil izpostavljen kot rokopis v Schwentnerjevem oknu. In šele zdaj je prišel med nas kot nekaj odmev naših predvojnih časov. In zato je nam sedaj bolj razumljiv, nego bi bil takrat. Cankar sam pravi, da je to »življenjepis otroka«. Poznamo ta življenjepis in poznamo tega otroka, zato ga s tem večim zanimanjem čitamo. »Lenart Negoda« — tako se začneja ta življenjepis — »se je rodil dne 10. maja 1876. leta v Zaplazu pod Gorami. Oče, Lenart Negoda starejši, je bil čevliar in baitar; materi je bilo Neža ime. Ko sta se poročila, je bilo njemu enaindvajset, nji pa dobrih sedemnajst let. Najmlajši par

je bil, kar jih je kdaj videl Zaplaz. In tudi najmlajši par: oba sta bila drobna in šibka, da so gledali za njima: »V šolo, pa ne pred oltar!« Na dan poroke je tako strašno lilo, da sta le z težavo bredla do cerkve; stiskala sta se pod en sam dežnik, drug in družica pa sta si našla kolesci ter sta čakala v zakristiji. Kaplan, ki je ceremonijo opravil, je gledal izno; dalil jima je nauke s takim srditim glasom, kakor da bi zmerjal dvoje nemarnih šolarjev, ki sta bila uro zamudila. Osramočenji so bili vsi štirje; in drug, ki je bil razkašen že zaradi premočene obleke, je v zakristiji zaklel na glas: »Kaj hudiča pa si mene kliče! kaj ni še drugih ljudi na svetu?« Napotili so se v krčmo, ali tudi tam se niso razvedrili: družica je tožila, da je hudo prehlajena »zaradi take neumnosti; mladi ženi je šlo na jok, gledala je strmo pred se, vina se ni doteknila. Mož je oti, tako da se je onotekal, ko ga je pod pazduho vodila no gostem blatu domov. Otok se jima je narodilo dvanajstero.«

To je torej začetek, iz katerega je prišlo vse drugo. Mi vemo, kdo je ta Lenart Negoda, ki se je rodil 10. maja na Zaplazu pod Gorami. Včasih se je imenoval Jakob Nesročča, potem Poljanec, potem umetnik Peter, potem samo še romar, v življenju pa Ivan Cankar. Njegovo delo je njegov življenjepis, njegova knjiga je njegova življenjska izpoved. Na koncu svojega življenja se je Cankar čim dalje bolj bližal svoji mladosti in je podal iz nje nekaj lenih spominov, zbranih v »Mojem življenju«. S čudovitvo krasoto se oklepa njegova misel drobne njegove matere, zato se v »Lenartu« ponavljajo misli, ki smo jih čitali v »Motem življenju«, a ravno v teh njegovih spominih je toliko lepota in velikega, da jih poslušamo kot končno simfonijo velikega dela, ki se zaključuje tam, od koder je izhajalo. Tu vidimo pred seboj vso Lenartovo mladost. Ko se je rodil, je šel oče po zdravniko. »Predno sta prišla, je žena porodila nezgodnega otroka; tako je bil čudno zanič in malo živ,

da vso tisto prvo noč še zavilil ni.«

»Rekli so, da ne dočakata intra ne mati ne otrok; ali angel božji je sedel ob vnožju in dočakala sta oba še marsikatero jutro. Morda je tako ustanovljeno, da ne sme biti izgubljena nobena kapljica trpljenja, ki jo je mogoče iztisniti iz človeških src, tistih prav drobnih, ki znajo najbolji trpeti.« Tako se je začela pot življenja. V poznejših letih, v tistih, ki jih ne poznam, je ugledal Lenart časih svojo zgodnjo mladost kakor podoba iz sanj. Ker človek ne živi samo eno, temveč devetkrat devetkratno življenje.«

»Najbolj razložno je videl svojo mladost ob veliki in strašni uri, ki je tudi ni več v tem življenjepisu, ki pa jo je v temni bridkosti slutil že poprej in ki je nazadnje s svojimi grozotami odkrila in razložila, kakor je bilo.

Prišel je iz mesta zlovoljen, truden, zaprašen do grla. Takrat je bil »po letih mlad, v lica že star, v arcu hudo bolan.« Takrat mu je

umrla trpeča mati. »Lenart je bdel ob njenem zglavju, ko je bila mrzla in tiha, vsa bela. Tako mrzlo in tiho je bilo v njegovem srcu, tako prazno belo, kakor samotna zrnaka pokrajina. Ali hkrati je bilo vse tako razložno in jasno v njegovih mislih, da je videl brez težave in do praška natanko v daljavo in globočine, kamor prej nikoli ni ogledal njegov pogled. Ker tako je, da najhujša bolečina podeli duši mir, lo napravi močno, blago in vsega vedno. Mnogo je do tiste ure Lenart trpel. Zdal pa so se vsi divji, neneči se potoki bridkosti in trpljenja strnili v neizmerno pokojno morje, ki se je razpenjalo tiho in jasno pod tihim in jasnim nebom.«

»Ko je Lenart na hladnem materinem vzglavju zatisnil oči, je šla njegova duša na dolgo romarsko pot. Šla je v globočine, kamor stoji samo ona, ki je od vekovani. Videl je vse od začetka, tako bistro, kakor da so bile njegove oči izpregledale že v materinem telesu.«

(Konca prihodnjik.)

